

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 16. Articuli ad Disciplinam pertinentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. lio, quia tam unius quam alterius Spiritus est. Cum econtra Filius solius Patris Filius sit, & Pater sit solius Filii Pater.

n. 8. *Quare ergo, objicit sibi, Filius simpliciter dicit, S. Spiritum procedere a Patre? quia videlicet omnia refert ad eum, a quo & ipse proficiscitur. Sicut in illo loco, ubi dicit: mea Doctrina non est mea, sed ejus, qui misit me.* S. Augustinus eadem repetit in Opere de Trinitate, ubi hanc Doctrinam fusius explicat.

Joan. 7. 16.

Trin. c. 17.

26. 27.

§. XVI.

Articuli ad Disciplinam pertinentes.

Ratramus in suo Libro quarto ceteras novem objectiones, quas Græci adversus Latinos afferebant, refutat. Hac silentio præteriri potuissent, inquit, cum Fidem non tangant, nisi amovendum esse periculum pusillos scandalizandi. Hic solum agitur de consuetudinibus Ecclesiarum, quæ semper diversæ fuerunt, & ubique similes esse nequeunt. Principio in Ecclesia Jerosolymitana Bona erant communia; sed aliæ Ecclesiæ hujus exemplum sequi non tenebantur. Tum refert Socratis locum de variis Ecclesiarum consuetudinibus.

c. 1.

c. 2.
Socr. V. hist.

c. 22.

Sup. lib.

XXVI. c.

50.

Ad cetera digrediens, incipit a jejunio Sabbati, & affirmat, illud a plerisque Ecclesiis in Occidente non observari.

ri, sed eum morem in Ecclesia Alexandri-^{Sæculum IX.}
 na, sicut in Romana vigere. Denique A. C. 868.
 hæc consuetudo pro lubitu recipi vel re-
 jici potest. Tum citat epistolam S. Au-
 gustini ad Casulanum & subjungit, quod
 in Magna Britannia mos fuerit jejunare
 singulis Feriis sextis, & in Monasteriis
 Hiberniæ toto anno, exceptis Dominicis
 & Festis. *Sane mirari lubet*, inquit,
quod nos in Sabbato jejunantes reprehen-
dant Græci, qui non damnant in toto
Oriente jejunantes die Mercurii & die
Veneris, licet ad hæc jejunia Constantino-
poli nemo teneatur.

Objiciunt nobis, quod non per octo se-^{6. 4.}
 ptimanas ante Pascha a carnibus, & per
 septem ab ovibus & caseo abstinemus, quasi
 vero unam consuetudinem omnes serva-
 rent, cum tamen permulti ante Pascha sex
 solummodo Septimanis, alii septem, alii
 octo, & non nulli etiam novem jejunent. Jejunium.
 Atque illis, qui septem aut octo septima-
 nis jejunant, non satis est simplex absti-
 nentia illo tempore, quod sextam Septima-
 nam præcedit. Quantum abest jejunium
 Græcorum a perfectione illorum, qui to-
 to Quadragesimæ tempore nihil ad ignem
 coctum comedunt, aut tantum olera sine
 pane, aut semel tantum vel bis in hebdo-
 mada reficiuntur! Omnes consentiunt, je-
 junium Paschale quadraginta dierum esse
 oportere; sed quidam jejunant sex inte-
 gris

Sæculum IX.
A. C. 868.
gris septimanis, si Dominicos dies excipias, & quatuor diebus Hebdomadæ septimæ, sicut Ecclesia Romana, & totus Occidens; alii nec in Sabbatis, nec in Dominicis jejulant, alii etiam diebus Jovis non abstinent, & octo vel novem Septimas conjungunt, ut quadraginta dierum numerum impleant.

t. 5. Tonderi, barbam aut capillos radere, est consuetudo nec mala nec bona, & operæ pretium non est, ut Græci talia memorent. Id solum Ratramus notat, Tonsuram Clericalem nihil aliud fuisse, quam cujuscunque priorum capillorum coronam, qualem in illius ætatis schematibus conspicimus. De Cælibatu Presbyterorum gravior est quæstio.

t. 6. *Obstupefendi omnino locus est, inquit, si Græci non intelligant, quod hac in re Romani laude digni sint; si vero intelligant, condolendum profecto, quod contra testimonium propriæ conscientiæ ista efficiant. Si matrimonium ille damnat, qui abstinet; ergo damnarunt omnes Sancti qui cælibes vixerunt, & ipse JESUS CHRISTUS, qui illud tamen, cum nuptiis interfuit, sua auctoritate approbavit. Christi, Sanctorumque exempla Romani sequuntur, cum apud illos nuptiæ celebrentur. At Presbyteri morem gerunt consiliis S. Pauli, & nuptiis renunciant, quo a nego-*

1. Cor. 7. &c. tiis sæculi sint expediti, atque liberius
oratio

orationi & sancto suo Ministerio vacare
valeant.

Sæculum IX.
A. C. 868.

Soli Episcopi Baptizatos Sacro Chris-
mate in fronte ad conferendum eis Spiri-
tum Sanctum ungant. Præter Traditio-
nem Ecclesiæ habemus etiam auctoritatem
Scripturæ in Actis Apostolorum, ubi S.
Petrus & S. Joannes in Samariam missi
dicuntur, ut per impositionem manuum
Spiritus S. baptizatis communicarent.
Hic Ratramus Decretalem Innocentii I.
Papæ ad Decentium citat. Ad illud
quod objiciebant Græci, Latinos Chris-
ma ex aqua conficere, hoc, inquit, est pu-
tidum mendacium. Nos enim Chrisma
sicut in omnibus aliis Ecclesiis ex balsa-
mo & oleo miscemus. Illud quoque com-
mentitium, apud nos consecrari agnum,
atque in Episcopos ordinari Diaconos, qui
nunquam Presbyteratus Ordinem recepif-
sent. (*) At Græci, qui nobis hæc obji-
ciunt, Episcopum ex simplici Laico ordi-
nant. Quamvis Ratramus hæc duo fa-
cta absolute neget, de primo tamen Wa-
lafridus

c. 7.

Act. 8. 14.

Sup. lib.
XXIII.
S. 32.

c. 8.

vid. Mabill.
præf. tom. 6.
n. 162.

(*) Saltem id ex negatione Ratrami sequitur;
ejusmodi Ordinationes fuisse rarissimas, nec hu-
jus rei veritatem fuisse satis exploratam, quam
Ratramus ignoraret, alias vir eruditissimus. Ce-
terum si de tali ordinatione constaret, validum
esset argumentum pro affirmantibus Episcopa-
tum & Presbyteratum unum esse Ordinem.

Sæculum IX. lafridus Strabo, ejusdem sæculi Scriptor
 A.C. 868. qui ante has turbas decesserat, fatetur
 in quibusdam locis morem fuisse conse-
 crandi agni prope Altare in die Pasche,
 quod tanquam de superstitionis Judæ-
 cæ seminario natum damnat. Nihilominus
 in Ordine Romano hodieque notatur
 Benedictio Agni in Die Resurrectionis,
 estque simplex oratio, quæ etiam panis &
 aliæ escæ benedicuntur, quod Græci im-
 merito reprehendissent. Si quid gravius
 subfuit, abusus hic erat, quem Latini
 æque ac Græci damnabant. Quod vero
 spectat ad Diaconos in Episcopos eve-
 ctos, istud non nunquam factum, ut
 superius observavimus, Aeneas confitetur.

Ratramus ultimo defendit Ecclesie
 Primatum, quem cum Imperio Roma-
 Constantino migrasse Græci som-
 niabant. Attamen, inquit, Socrates
 Historiæ Scriptor, natione Græcus, ubi de
 Concilio Antiocheno ab Arianis celebra-
 to ipsi sermo est, dicit, Julium Episco-
 pum Romanum nec per se, nec per Vicarium
 huic Concilio interfuisse, cum tamen
 sine consensu Episcopi Romani Concilia
 celebrare Lege Ecclesiastica vetitum sit.
 In Concilio Sardicensi omnibus Episcopis
 depositis ad Episcopum Romanum appel-
 landi licentia fit. Papæ per suos Lega-
 tos omnibus Conciliis Oecumenicis in
 Oriente

Oriente celebratis sicut etiam Niceno per Sæculum IX.
 Osium Episcopum, Victorem & Vincen- A. C. 868.
 tium Presbyteros, præfuerunt. Conci-
 lia, quæ Romani Episcopi confirmarunt
 sua approbatione, in Ecclesia recepta fue-
 re, quæ ipsi rejecerunt, horum nulla est
 Auctoritas. Illa deinde refert, quæ sub
 Sancto Leone ad abolendum Concilium
 Ephesinum, & Calcedonense celebra-
 dum acta sunt, atque omnia ex epistolis
 Imperatorum & hujus S. Papæ probat.
 Transit deinde ad argumenta a Vicaria-
 tu Thessalonicensi deducta. Tandem
 Episcopum Constantinopolitanum sem-
 per Papæ fuisse subditum demonstrat, (*)
 &

(*) His Ratrami argumentis Protestantes egre-
 gie refelluntur. Guilielmus Cave in Sæc. Phot.
 Articulo de Ratramo ait: Anno 866. cum con-
 troversia Latinos inter & Græcos glisceret, Ec-
 clesie Gallicanæ Doctores a Nicolao Papa roga-
 ti, ut Occidentalium causam adversus Græcos
 agerent; & in his suadente Hincmaro suas etiam
 partes tenuit Ratramus noster, quas strenue &
 nerveose obiit. Et infra: Vir erat pius, mode-
 stus, & haud dubie eruditus, a doctissimis qui-
 busque sui Sæculi viris magni habitus, quia &
 excepta lite Eucharistica ab ipsis Scriptoribus
 Pontificiis summis Elogiis ornatus. Itane, Do-
 mine Guilielme, Ratramus vester (si Diis placet)
 strenue & nerveose partes suas sustinuit? atqui in
 Hist. Eccles. Tom. XII. U hoc

Sæculum IX. & putat illum, quando ei Titulus Patriarchæ & locus secundus concessus est, solummodo Titulum honoris sine Jurisdictione accepisse.

§. XVII.

Concilium Wormatiense.

Ann. Fuld. In Germania quoque non defuerunt, qui
868. *to. 8.* Græcorum calumnias refellerent, quo-
Conc. p. 941. rum Scripta in Concilio Wormatiæ de-
cima sexta Maji anno octingentesimo
sexa-

hoc Tractatu strenue & nervose asserit Romani Pontificis auctoritatem & in tota Ecclesia jurisdictionem, dicit, nulli Concilio Oecumenico suam constare auctoritatem sine Romani Episcopi consensu, affirmat, Concilia omnia a Romano Pontifice approbata, rata perstitisse, ceterorum nullam esse auctoritatem, defendit, Episcopos Constantinopolitanos nunquam non Romano Pontifici subjectos. An forsan, quæ adversus Græcos a viro pio, modesto, eruditissimo nervose dicta sunt, contra te, Græcis consentientem, non valeant? Ceterum, Ratramnum contra substantiam Doctrinæ Catholicæ de Eucharistia non pugnasse superius demonstratum. Illud tandem ridiculum, quod dicit Cave, Ratramnum a quibusvis sui sæculi viris doctissimis magistri habitum, & ab ipsis Scriptoribus Pontificiis ornatum. Quasi vero in illo Sæculo præter Scriptores Pontificios alii, nisi forte Photius, extitissent, aut ipse Cave in hoc Sæculo nominare alios potuisset.